

---

---

## BEZOEK AAN KAMPEN.

---

Door een samenloop van omstandigheden besloten we een vacantietje van vier dagen dat ons nog restte, in Kampen door te brengen. Een kennis, wien we ons voornemen mededeelden, zei alleen: „In Kampen!” Ja, binnen onze grenzen brengen we een vakantie door in de omstreken van Arnhem, of Nijmegen of in Zuid-Limburg, maar in Kampen!

't Is dan ook een heel gespoor in het boemeltreintje langs de Zuiderzee, maar men komt er, en buiten het station: ai wat een uitzicht over de IJssel en op de stad! Dat is schitterend, grootsch! Het weer is eenigszins wild, in het Noorden speelt de zonneschijn op de daken en torenspitsen, in het Zuiden is de stad zwart door een donkere wolk, — als Vermeer dit gezien had zou hij geïnspireerd geweest zijn tot een pendant van „het gezicht op Delft”.

Van den overkant gezien lijkt Kampen wel een stad van vijftigduizend inwoners, maar op dit punt misleidt ze den bezoeker. Met een flink vaartje over de IJsselbrug de stad in, en ge zit zoo aan den anderen buitenkant, tegen de Singelgracht in het mooie plantsoen, te midden van een schitterende bloemenpracht, en prachtige zware boomen. Tal van eenden, er zijn er naar schatting wel een twee- of driehonderd, waggelen naar elken bezoeker, jong en oud, van wien ze een stukje brood of een aardappel kunnen verwachten. Ze zijn mak tot het dwaze toe, loopen over je schoenen, tusschen je beenen door. —

Wat een mooie gebouwen en gebouwtjes heeft Kampen! De Cellebroederspoort, het stadhuis, de middeleeuwsche Koornmarktspoort, ze vallen op, — maar wat aardige, antieke kleine woonhuisjes ziet men hier en daar en overall. De deuren zoo laag dat het wel lijkt of het Kamper volk beneden de maat is. Een loodgieter behoeft slechts op een stoel te gaan staan om de dakgoot te repareeren.

Bewonderend keken we naar binnen in zoo'n klein huisje, waarvan de deur openstond. Een klein oud vrouwtje zei: je moogt wel binnenkomen. En daar waren we in het eenige vertrek dat er was in het huis, twee bedsteden aan de eene zijde, een kookkachel aan den achterkant, een ladder rechts die naar een gat in den zolder voerde. Ze was vijf en tachtig jaar, zei het moedertje, en ze woonde er alleen, en ze lachte ons zoo vriendelijk toe.

Op Maandag is het markt in Kampen. Dan komen de boerinnen met haar mutsen en de boeren met zwarte petten in de stad; nog als van ouds in wagentjes met een paard ervoor. En er zijn er dan zooveel dat een lange, lange rij van afgespannen wagentjes in het midden der Oudestraat (de hoofdstraat) staat. De Kamper marktdag heeft iets karakteristieks, iets dat aan eeuwenoude zeden herinnert, even goed als de Middelburgsche Donderdag, of de Alkmaarsche kaasmarkt.

Maar de kroon op het hoofd van Kampen is het eiland. Een fietstocht langs die stille landwegen met het heerlijke uitzicht over de platte groene weiden, met een iepenlaan in de verte en dan hier, dan daar een boerderij op een terp, in de boomen verscholen, — een rustpunt aan het stille Noorddiep, waar men futen met hun jongen kan bespieden, dat alles is van een schoonheid en een rust, die roeren.